

ÎNTELEGERE

ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII SOCIALE

ÎNTRE

GUVERNUL ROMÂNIEI

ȘI

GUVERNUL QUEBECULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ȘI

GUVERNUL QUEBECULUI,

denumite în continuare "Părți"

DORIND să asigure coordonarea legislațiilor lor din domeniul securității sociale:

AU CONVENIT DISPOZIȚIILE URMĂTOARE:

TITLUL I
DISPOZIȚII GENERALE

ARTICOLUL 1

Definiții

În prezenta Înțelegere, cu excepția cazului în care contextul indică un sens diferit, următoarele expresii înseamnă:

- a) "autoritate competentă": ministrul din România sau ministrul din Quebec responsabil pentru punerea în aplicare a legislației vizate la articolul 2;
- b) "instituție competentă":
 - i) instituția din partea căreia persoana interesată poate avea dreptul la prestații, sau
 - ii) instituția desemnată de către autoritatea competentă a Părții în cauză sau cea responsabilă cu aplicarea legislației vizate la articolul 2;
- c) "legislație": legile, reglementările, dispozițiile statutare și toate celelalte măsuri de aplicare, prezente sau viitoare, care se referă la domeniile și regimurile de securitate socială vizate la articolul 2;
- d) "leziune profesională": un accident de muncă sau o boală profesională, inclusiv recidiva;
- e) "organism de legătură": instituția desemnată de către autoritatea competentă a fiecăreia dintre Părți și care este responsabilă cu facilitarea punerii în aplicare a Înțelegerii;
- f) "perioadă de asigurare": pentru România, perioadele de contribuție și perioadele echivalente realizate în baza legislației sale și pentru Québec, orice an pentru care au fost plătite contribuții sau pentru care a fost plătită o pensie de invaliditate în baza Legii privind regimul pensiilor din Québec sau orice alt an considerat ca echivalent;
- g) "prestație": orice prestație în bani sau în natură prevăzută de legislația vizată la articolul 2;

h) "a avea reședința": a avea șederea obișnuită în România sau în Quebec cu intenția de a se stabili acolo sau de a-și menține acolo domiciliul, pentru care deține o autorizare legală;

i) "resortisant": o persoană de cetățenie canadiană care este sau a fost supusă legislației vizate la subparagraful a) al paragrafului 1 al articolului 2 sau a dobândit drepturi în virtutea acestei legislații sau o persoană de cetățenie română care este sau a fost supusă legislației vizate la subparagraful b) al paragrafului 1 al articolului 2 sau care a dobândit drepturi în virtutea acestei legislații;

j) "a avea șederea": a se afla temporar pe teritoriul unei Părți fără intenția de a își stabili reședința acolo.

Orice termen care nu este definit în Înțelegere are sensul conferit prin legislația aplicabilă.

ARTICOLUL 2

Domeniul material de aplicare

1. Înțelegerea se aplică:

a) legislației din Quebec privind asigurarea de boală, asigurarea de spitalizare și alte servicii de sănătate. Regimul pensiilor din Quebec și celei privind leziunile profesionale;

b) legislației din România privind prestațiile de boală și de maternitate, pensiile de bătrânețe (pentru limită de vârstă, anticipate și anticipate parțiale), de invaliditate, de urmaș, ajutorul de deces și prestațiile acordate în caz de accidente de muncă și boli profesionale;

2. Înțelegerea se aplică, de asemenea, oricărui act legislativ sau reglementare care modifică, completează sau înlocuiește legislația vizată la paragraful 1.

3. Înțelegerea se aplică de asemenea unui act legislativ sau unei reglementări a unei Părți care extinde sistemele existente la categorii noi de beneficiari sau la noi prestații; totuși, această Parte beneficiază de un termen de trei luni de la publicarea oficială a acestui act pentru a notifica cealaltă Parte că Înțelegerea nu se aplică în ceea ce privește respectivul act.

4. Înțelegerea nu se aplică unui act legislativ sau unei reglementări care se referă la o nouă ramură de securitate socială, decât dacă Înțelegerea este modificată în acest sens.

ARTICOLUL 3

Domeniul personal de aplicare

Cu excepția dispozițiilor contrare, Înțelegerea se aplică oricărei persoane care este sau a fost supusă legislației uneia dintre Părți sau care a dobândit drepturi în virtutea acelei legislații.

ARTICOLUL 4

Egalitatea de tratament

Cu excepția dispozițiilor contrare prevăzute de Înțelegere, persoanele vizate la articolul 3 beneficiază în aplicarea legislației uneia dintre Părți de același tratament ca și resortisanții acelei Părți.

ARTICOLUL 5

Exportul prestațiilor

1. Cu excepția dispozițiilor contrare prevăzute de Înțelegere, orice prestație în bani dobândită în baza legislației unei Părți, cu sau fără aplicarea Înțelegerii, nu poate fi redusă, modificată, suspendată, suprimată sau confiscată, din singurul motiv că beneficiarul are reședința sau șederea în afara teritoriului Părții unde se află instituția competentă debitoare; această prestație rămâne plătită către beneficiar oricare ar fi locul acestuia de reședință.

2. Dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol nu se aplică prestațiilor speciale în bani cu caracter necontributiv acordate în baza legislației române.

TITLUL II

DISPOZIȚII CU PRIVIRE LA LEGISLAȚIA APLICABILĂ

ARTICOLUL 6

Regula generală

Cu excepția dispozițiilor contrare prevăzute de Înțelegere și sub rezerva articolelor 7, 8, 9, 10 și 11, persoana care desfășoară o activitate pe teritoriul unei Părți este supusă, în ceea ce privește respectiva activitate, legislației acestei Părți.

ARTICOLUL 7

Persoana care lucrează pe cont propriu

Persoana care are reședința pe teritoriul uneia dintre Părți și care desfășoară o activitate pe cont propriu pe teritoriul celor două Părți nu este supusă în ceea ce privește respectiva activitate decât legislației locului său de reședință.

ARTICOLUL 8

Persoana detașată

1. Persoana supusă legislației uneia dintre Părți și detașată temporar de către angajatorul său cu scopul de a desfășura o activitate pentru o perioadă care nu depășește treizeci și șase de luni pe teritoriul celeilalte Părți, nu este supusă în ceea ce privește acea activitate decât legislației primei Părți pe durata detașării sale.

2. Totuși, dacă durata activității pe care trebuie să o desfășoare se prelungește peste durata prevăzută inițial de treizeci și șase de luni, legislația primei Părți rămâne aplicabilă pentru o durată suplimentară maximă de douăzeci și patru de luni, cu condiția ca instituțiile competente ale celor două Părți să-și dea acordul.

ARTICOLUL 9

Personalul navigant angajat de un transportator internațional

1. Persoana care desfășoară o activitate pe teritoriul celor două Părți în calitate de personal navigant al unui transportator internațional care, în contul unui terț sau pe cont propriu, transportă pe cale aeriană sau pe mare pasageri sau mărfuri și care își are sediul social pe teritoriul uneia dintre Părți, nu este supusă, în ceea ce privește acea activitate, decât legislației Părții pe teritoriul căreia este situat sediul social.
2. Totuși, dacă persoana este angajată de o sucursală sau o reprezentanță permanentă pe care întreprinderea o deține pe teritoriul uneia dintre Părți, alta decât cea unde aceasta își are sediul social, persoana nu este supusă, în ceea ce privește această activitate, decât legislației Părții pe teritoriul căreia se află această sucursală sau reprezentanță permanentă.
3. Prin derogare de la paragrafele 1 și 2, dacă angajatul desfășoară activitatea în mod preponderent pe teritoriul Părții unde își are reședința, acesta este supus în ceea ce privește această activitate numai legislației acestei Părți.

ARTICOLUL 10

Persoana angajată în serviciul guvernamental sau care ocupă o funcție publică

1. Persoana care este angajată în serviciul guvernamental sau care ocupă o funcție publică într-una dintre Părți și este desemnată să desfășoare activitate pe teritoriul celeilalte Părți, nu este supusă, în ceea ce privește această activitate, decât legislației primei Părți.
2. Pentru membrii misiunilor diplomatice și ai posturilor consulare, dispozițiile referitoare la securitate socială din cadrul Convenției de la Viena din 18 aprilie 1961 privind relațiile diplomatice și din cadrul Convenției de la Viena din 24 aprilie 1963 privind relațiile consulare, continuă să se aplice.

ARTICOLUL 11

Derogări de la dispozițiile privind legislația aplicabilă

Autoritățile competente ale celor două Părți sau instituțiile competente pot, de comun acord, să deroge de la dispozițiile articolelor 6, 7, 8, 9 și 10 cu privire la o persoană sau la o categorie de persoane.

TITLUL III

DISPOZIȚII CU PRIVIRE LA PRESTAȚII

PRIMUL CAPITOL

PRESTAȚII ÎN CAZ DE BOALĂ

ARTICOLUL 12

Prestații vizate

1. Prezentul capitol se aplică tuturor prestațiilor vizate de legislația din Quebec privind asigurarea de boală, asigurarea de spitalizare și alte prestații de sănătate în condițiile prevăzute de aceasta.
2. Acest capitol se aplică de asemenea tuturor prestațiilor prevăzute în legislația din România în caz de boală și de maternitate.

ARTICOLUL 13

Persoane vizate

1. Acest capitol se aplică persoanelor asigurate în baza legislației din România sau din Quebec.
2. Pentru aplicarea prezentului capitol, expresia "persoană asigurată" înseamnă:

a) în ceea ce privește Quebec, orice persoană care imediat înainte de sosirea sa în România era "o persoană care are reședința în Quebec" în sensul Legii privind asigurarea de boală din Quebec;

b) în ceea ce privește România, orice persoană asigurată în sistemul de asigurări sociale de sănătate.

3. Cu toate acestea, prezentul capitol nu se aplică unei persoane vizate la articolele 9 și 10, nici copiilor săi, nici soțului/soției sale și persoanelor aflate în întreținerea persoanei vizate.

ARTICOLUL 14

Statutul de soț și de copii aflați în întreținere

Instituția competentă determină statutul de soț/soție și de copii aflați în întreținere în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică.

ARTICOLUL 15

Dreptul la prestații în natură

1. Pentru deschiderea, menținerea sau redeschiderea dreptului la prestații în natură în temeiul legislației unei Părți, perioadele de asigurare sau de reședință realizate în baza legislației celeilalte Părți sunt asimilate cu perioadele de asigurare realizate în baza legislației primei Părți.

2. Pentru aplicarea paragrafului precedent, expresia "perioade de asigurare" desemnează perioadele de cotizare, de muncă, de activitate profesională sau de reședință, așa cum sunt definite sau recunoscute ca perioade de asigurare de către legislația în baza căreia au fost realizate, precum și toate perioadele asimilate, recunoscute de această legislație ca fiind echivalente cu perioade de asigurare.

ARTICOLUL 16

Trecerea de la legislația unei Părți la cea a celeilalte Părți

1. Persoana asigurată într-una dintre Părți, alta decât o persoană vizată la articolele 7, 8, paragrafele 1 și 2 ale articolului 9, articolele 10 sau 11, care părăsește teritoriul acestei Părți și își are șederea pe teritoriul celeilalte Părți pentru a lucra, beneficiază, ca și soțul/soția și copiii aflați în întreținere care o însoțesc, de prestații în natură furnizate de instituția de la locul de ședere, în condițiile prevăzute de legislația pe care aceasta o aplică, ținând cont de dispozițiile articolului 15, pe durata întregii perioade de muncă pe acest teritoriu, indiferent de durata prevăzută pentru această activitate.

2. Persoana asigurată care părăsește teritoriul unei Părți pentru a avea reședința pe teritoriul celeilalte Părți, beneficiază, ca și soțul/soția și copiii aflați în întreținere care o însoțesc, de prestații în natură furnizate de către instituția de la locul de reședință, prevăzute de legislația pe care aceasta o aplică, ținând cont de dispozițiile articolului 15, începând cu data sosirii pe acest teritoriu, conform celorlalte condiții prevăzute de această legislație.

3. Aceleași dispoziții se aplică soțului/soției și copiilor aflați în întreținere care însoțesc ori se alătură persoanei asigurate vizate la paragrafele 1 și 2, în măsura în care aceștia beneficiază, înainte de a pleca, de dreptul la prestații pe teritoriul Părții pe care îl părăsesc.

ARTICOLUL 17

Persoana vizată la articolul 7, 8 sau 11

O persoană asigurată vizată la articolele 7, 8 sau 11, care este supusă legislației uneia dintre Părți în timp ce are șederea pe teritoriul celeilalte Părți pentru a lucra, beneficiază, ca și soțul/soția și copiii aflați în întreținere care o însoțesc, de prestații în natură furnizate, pe cheltuiala instituției competente de către instituția de la locul de ședere, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta din urmă o aplică, pe durata perioadei de muncă pe acest teritoriu.

ARTICOLUL 18

Şedere pentru studii

1. O persoană asigurată în baza legislaţiei unei Părţi care are şederea pe teritoriul celeilalte Părţi pentru a studia beneficiază, dacă dreptul său la prestaţii nu este deschis pe teritoriul de şedere, de prestaţii care îi sunt furnizate, ca şi soţului/soţiei şi copiilor aflaţi în întreţinere care o însoţesc, pe cheltuiala instituţiei competente, de către instituţia de la locul de şedere, în conformitate cu dispoziţiile legislaţiei pe care aceasta din urmă o aplică, pe durata perioadei de studii pe acest teritoriu.

2. Pentru aplicarea paragrafului 1, a studia în Quebec înseamnă a fi înscris la cursuri de zi într-o instituţie de învăţământ de nivelul colegiului sau de nivel universitar, recunoscută de către ministerul responsabil; a studia în România înseamnă a fi înscris la cursuri de zi într-o instituţie de învăţământ de nivel postliceal sau universitar, acreditată de către ministerul responsabil.

3. Paragraful 1 se aplică prin analogie persoanei care efectuează:

a) un stagiul de studii, de nivelul descris la paragraful 2 şi recunoscut de către instituţia de învăţământ;

b) cercetări de nivel universitar sau postuniversitar;

şi care nu poate beneficia de prestaţii în baza articolului 17.

ARTICOLUL 19

Costul prestaţiilor în natură

1. Pentru aplicarea articolului 16, prestaţiile în natură sunt furnizate pe cheltuiala instituţiei de la locul de şedere sau de reşedinţă.

2. Pentru aplicarea articolelor 17 şi 18, prestaţiile în natură sunt furnizate pe cheltuiala instituţiei competente.

ARTICOLUL 20

Prestații în bani

Prestațiile în bani sunt furnizate direct și pe cheltuiala sa de către instituția competentă, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică.

CAPITOLUL 2

PENSIILE DE BĂTRĂNEȚE, DE INVALIDITATE ȘI DE URMAȘ

ARTICOLUL 21

Prestații avute în vedere

1. Prezentul capitol se aplică tuturor prestațiilor vizate de Legea privind regimul pensiilor din Quebec.
2. Prezentul capitol se aplică de asemenea tuturor prestațiilor vizate de Legea privind sistemul public de pensii din România.

ARTICOLUL 22

Principiul totalizării

În cazul în care o persoană a realizat perioade de asigurare conform legislației ambelor Părți și în măsura în care această persoană nu este eligibilă pentru o prestație doar în baza perioadelor de asigurare realizate în baza legislației uneia dintre Părți, instituția competentă a acestei Părți totalizează, în măsura necesară pentru deschiderea dreptului la o prestație în baza legislației pe care o aplică, perioadele de asigurare realizate în baza legislației sale proprii și perioadele de asigurare realizate în baza legislației celeilalte Părți, cu condiția ca acestea să nu se suprapună.

ARTICOLUL 23

Prestațiile în baza legislației din Quebec

1. Dacă o persoană care a fost supusă succesiv sau alternativ legislației celor două Părți îndeplinește condițiile legale pentru deschiderea, pentru sine sau pentru persoanele aflate în întreținerea sa, urmașii săi sau pentru persoanele ale căror drepturi decurg de la aceasta, a dreptului la o prestație în baza legislației din Quebec fără să fi recurs la totalizarea prevăzută la articolul 22, instituția competentă din Quebec determină cuantumul prestației conform dispozițiilor legislației pe care o aplică.

2. Dacă persoana vizată la paragraful 1 nu îndeplinește condițiile legale pentru deschiderea dreptului la o prestație fără a fi recurs la totalizare, instituția competentă din Quebec procedează după cum urmează:

a) recunoaște un an de contribuții dacă instituția competentă din România atestă că o perioadă de asigurare de cel puțin 3 luni dintr-un an calendaristic a fost realizată în baza legislației din România, cu condiția ca acel an să fie inclus în perioada cotizabilă definită de legislația din Quebec;

b) totalizează, conform articolului 22, anii recunoscuți în baza subparagrafului a) și perioadele realizate conform legislației din Quebec.

3. Atunci când dreptul la o prestație este dobândit în baza totalizării prevăzute la paragraful 2, instituția competentă din Quebec determină cuantumul prestației plătibile prin adunarea sumelor calculate conform subparagrafelor a) și b) de mai jos:

a) cuantumul reprezentând partea prestației corespunzătoare câștigurilor este calculat conform dispozițiilor legislației din Quebec;

b) cuantumul reprezentând componenta forfetară din prestația plătibilă conform dispozițiilor Înțelegerii este determinat prin înmulțirea:

cuantumului forfetar al prestației determinate conform dispozițiilor Regimului pensiilor din Quebec

cu

fracția care exprimă raportul dintre perioadele de contribuții la Regimul pensiilor din Quebec și perioada cotizabilă definită de legislația privind acest Regim.

ARTICOLUL 24

Prestații în baza legislației din România

1. Dacă o persoană a fost supusă succesiv sau alternativ legislației celor două Părți, instituția competentă din România determină conform legislației pe care o aplică, dacă această persoană are sau dacă urmașii săi au dreptul la prestații, ținând cont, după caz, de dispozițiile articolului 22.

2. Dacă persoana interesată îndeplinește condițiile menționate la paragraful 1 al prezentului articol în conformitate cu legislația din România, fără aplicarea dispozițiilor articolului 22, instituția competentă din România calculează prestațiile numai în funcție de perioadele realizate în baza legislației pe care o aplică.

3. Dacă persoana interesată îndeplinește condițiile menționate la paragraful 1 al prezentului articol, în conformitate cu legislația din România, numai prin aplicarea dispozițiilor articolului 22, prestațiile sunt determinate după cum urmează:

a) instituția competentă din România calculează cuantumul teoretic al prestațiilor datorate ca și cum toate perioadele ar fi fost realizate în baza legislației pe care o aplică:

b) instituția competentă din România calculează apoi cuantumul efectiv al prestației datorate persoanei interesate în funcție de cuantumul teoretic calculat conform dispozițiilor subparagrafului a) al prezentului paragraf, proporțional cu durata perioadelor realizate înainte de apariția riscului, în conformitate cu legislația pe care o aplică, raportat la durata totală a perioadelor realizate înainte de apariția riscului, în conformitate cu legislația ambelor Părți.

4. Dacă valoarea prestației variază în funcție de numărul de membri de familie, instituția competentă din România ia în considerare și membrii de familie și urmașii care au reședința în Quebec.

5. În scopul stabilirii dreptului la o prestație de bătrânețe conform legislației din România și pentru aplicarea articolului 22:

a) un an calendaristic care este o perioadă de asigurare conform Regimului pensiilor din Quebec este considerat ca 12 luni admisibile conform legislației din România;

b) o lună care este o perioadă admisibilă conform Legii privind securitatea de bătrânețe din Canada care se aplică pe teritoriul din Quebec și care nu face parte dintr-o perioadă de asigurare conform Regimului pensiilor din Quebec este considerată ca o lună admisibilă în baza legislației din România.

6. În scopul stabilirii dreptului la o prestație de invaliditate, de urmaș sau de deces conform legislației din România și în scopul aplicării articolului 22, un an calendaristic care este o perioadă de asigurare conform Regimului pensiilor din Quebec este considerat ca 12 luni admisibile în baza legislației din România.

ARTICOLUL 25

Ajutorul de deces pentru România

În cazul în care o persoană supusă legislației din România a decedat pe teritoriul Quebecului, decesul se consideră că a survenit în România.

ARTICOLUL 26

Perioada minimă

1. Prin derogare de la orice alte dispoziții ale Înțelegerii, dacă durata totală a perioadelor de asigurare realizate conform legislației unei Părți este mai mică de un an și dacă, ținând cont numai de aceste perioade, dreptul la o prestație nu este dobândit în baza legislației acestei Părți, instituția competentă a acestei Părți nu este obligată în baza Înțelegerii să plătească o prestație pentru aceste perioade. Aceste perioade de asigurare sunt luate totuși în calcul de către instituția competentă a celeilalte Părți pentru a determina eligibilitatea la prestațiile acestei Părți prin aplicarea prezentului titlu.

2. Perioadele de asigurare vizate la paragraful precedent sunt luate în considerare de către instituția celeilalte Părți pentru aplicarea dispozițiilor sub-paragrafului a) al paragrafului 3 al articolului 24, ca și cum aceste perioade ar fi fost realizate în conformitate cu legislația pe care o aplică, cu excepția sub-paragrafului b) al paragrafului 3 al articolului 24.

ARTICOLUL 27

Perioadele realizate în baza legislației unei terțe părți

Dacă o persoană nu are dreptul la o prestație în urma totalizării prevăzute la articolul 22, perioadele de asigurare realizate în baza legislației unei terțe părți care este legată de fiecare dintre Părți printr-un instrument juridic de securitate socială care conține dispoziții privind totalizarea perioadelor de asigurare, sunt luate în considerare la stabilirea dreptului la prestații în conformitate cu modalitățile prevăzute de prezentul titlu.

CAPITOLUL 3 PRESTAȚII ÎN CAZUL LEZIUNILOR PROFESIONALE

ARTICOLUL 28

Prestații vizate

Prezentul capitol se referă la toate prestațiile prevăzute de legislația fiecăreia dintre Părți, în materie de leziuni profesionale.

ARTICOLUL 29

Lucrătorul supus legislației uneia dintre Părți și care are șederea sau reședința pe teritoriul celeilalte Părți

1. Un lucrător care ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale devine beneficiarul unei prestații în conformitate cu legislația uneia dintre Părți, atunci când are șederea sau reședința pe teritoriul celeilalte Părți, are dreptul la prestații pe acel teritoriu.
2. Un lucrător care datorită unei leziuni profesionale are dreptul să beneficieze de prestații ca urmare a acestei leziuni de la instituția

competentă a uneia dintre Părți, își menține dreptul la prestațiile menționate atunci când se deplasează pe teritoriul celeilalte Părți pentru ședere sau pentru a-și stabili reședința.

ARTICOLUL 30

Recidiva

1. Un lucrător al cărui accident de muncă sau a cărui boală profesională a fost recunoscută de instituția competentă a unei Părți și care suferă o recidivă a accidentului de muncă sau a bolii profesionale atunci când are șederea sau reședința pe teritoriul celeilalte Părți are dreptul pe acel teritoriu la prestații ca urmare a acestei recidive.

2. Determinarea dreptului la prestații se face ținând cont de următoarele situații:

a) în cazul în care lucrătorul a desfășurat, conform legislației Părții pe teritoriul căreia are șederea sau reședința, o activitate susceptibilă a provoca recidiva, instituția competentă a acestei Părți se pronunță asupra recidivei în conformitate cu legislația pe care o aplică. În acest caz:

i) instituția competentă a celeilalte Părți suportă, dacă este cazul, costul prestației datorate în conformitate cu legislația proprie, ca și cum nu ar fi fost nici o recidivă;

ii) instituția competentă de la locul de ședere sau de reședință suportă costul prestației suplimentare corespunzătoare recidivei. Pentru prestațiile în bani, valoarea acestui supliment este determinată conform legislației Părții pe teritoriul căreia lucrătorul are șederea sau reședința, ca și cum evenimentul inițial ar fi avut loc pe propriul său teritoriu. Acest cuantum este egal cu diferența dintre valoarea prestației datorate după recidivă și valoarea prestației care ar fi fost datorată înaintea acesteia. Prestațiile în natură pentru recidivă sunt furnizate de către și pe cheltuielile instituției competente de la locul de ședere sau de reședință în conformitate cu legislația pe care aceasta o aplică;

b) în cazul în care lucrătorul nu a desfășurat conform legislației Părții pe teritoriul căreia are șederea sau reședința, o activitate ce ar fi putut provoca recidiva, prestațiile acordate ca urmare a acestei

recidive sunt plătite de către instituția competentă a celeilalte Părți în conformitate cu legislația pe care o aplică.

3. Termenul "recidivă" include recidiva și agravarea.

ARTICOLUL 31

Acordarea prestațiilor

În cazurile prevăzute la articolele 29 și 30:

a) prestațiile în natură sunt acordate, în numele și pe cheltuiala instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință a lucrătorului, potrivit dispozițiilor legislației pe care aceasta din urmă o aplică în ceea ce privește domeniul de aplicare și modalitățile de acordare a prestațiilor. Instituția competentă stabilește durata autorizației și se pronunță de asemenea, după caz, asupra oricărei cereri de prelungire.

Pentru aplicarea paragrafului 2 al articolului 29, autorizația trebuie obținută înainte ca lucrătorul să se deplaseze pe teritoriul celeilalte Părți pentru ședere sau pentru a-și stabili reședința.

b) prestațiile în bani sunt furnizate direct de către instituția competentă a lucrătorului pentru leziunea profesională indemnizată conform dispozițiilor legislației pe care aceasta o aplică.

ARTICOLUL 32

Acordarea prestațiilor de mare valoare

În cazurile prevăzute la articolele 29 și 30, acordarea protezelor, a dispozitivelor medicale și a altor prestații în natură de mare valoare este supusă, cu excepția cazurilor de urgență, autorizării de către instituția competentă a lucrătorului pentru leziunea profesională indemnizată.

ARTICOLUL 33

Aprecierea gradului de incapacitate

Pentru a evalua gradul de incapacitate permanentă ca urmare a unei leziuni profesionale în conformitate cu legislația unei Părți, leziunile profesionale survenite anterior în baza legislației celeilalte Părți sunt luate în considerare ca și cum ele ar fi survenit în baza legislației primei Părți.

ARTICOLUL 34

Dublă expunere la același risc

1. Atunci când un lucrător a desfășurat conform legislației celor două Părți o activitate care implică o expunere care conduce la același risc și e susceptibilă de a provoca o boală profesională, drepturile acelu lucrător sau, în caz de deces, cele ale beneficiarilor sunt examinate exclusiv în baza legislației Părții unde lucrătorul sau beneficiarii săi prezintă cererea. Instituția competentă a acestei Părți ține cont de următoarele dispoziții:

a) atunci când, conform acestei legislații, acordarea prestațiilor este subordonată condiției ca o astfel de activitate să fi fost desfășurată pe o perioadă de timp determinată sunt luate în considerare, dacă este necesar, perioadele realizate conform legislației celeilalte Părți în care această activitate a fost desfășurată. Aceste perioade trebuie să fie confirmate în prealabil de către instituția competentă a acestei ultime Părți;

b) atunci când, conform acestei legislații, acordarea prestațiilor este subordonată condiției ca boala să fi fost diagnosticată pentru prima dată pe teritoriul său, această condiție este considerată ca îndeplinită în situația în care boala a fost diagnosticată pentru prima dată pe teritoriul celeilalte Părți;

c) atunci când, conform acestei legislații, acordarea prestațiilor este subordonată condiției ca boala să fi fost diagnosticată într-un interval de timp determinat după încetarea ultimei activități care implică o expunere contributivă la același risc și susceptibilă să provoace o boală profesională, se ține cont, dacă este necesar, de o astfel de activitate desfășurată în conformitate cu legislația celeilalte Părți, ca și cum ar fi fost desfășurată în conformitate cu legislația pe care o aplică.

2. Dacă cererea de prestații este acceptată, instituția competentă care a acceptat-o, plătește prestațiile în bani și furnizează prestațiile în natură în conformitate cu normele prevăzute de legislația pe care o aplică.

3. Dacă cererea de prestații nu poate să fie acceptată conform legislației pe care o aplică instituția competentă a Părții menționate la paragraful 1, aceasta din urmă notifică lucrătorul sau în caz de deces beneficiarii, precum și instituția competentă a celeilalte Părți pentru ca aceasta să se pronunțe la rândul său asupra eligibilității în temeiul legislației pe care o aplică și luând în considerare, dacă este cazul, subparagrafele a), b) și c) ale paragrafului 1.

ARTICOLUL 35

Luarea în considerare a persoanelor aflate în întreținere

Dacă legislația unei Părți prevede că valoarea prestațiilor în bani variază în funcție de numărul de persoane aflate în întreținere, instituția competentă a acestei Părți ține cont de asemenea și de persoanele aflate în întreținere care au reședința pe teritoriul celeilalte Părți, în măsura în care criteriul reședinței nu este esențial în conformitate cu legislația aplicabilă, pentru determinarea statutului de persoană aflată în întreținere.

TITLUL IV

DISPOZIȚII DIVERSE

ARTICOLUL 36

Aranjamentul administrativ

1. Un aranjament administrativ care trebuie să fie aprobat de către Părți stabilește procedurile de aplicare a Înțelegerii.

2. Organismul de legătură al fiecărei Părți este desemnat în Aranjamentul administrativ.

ARTICOLUL 37

Cererea de prestații

1. Pentru a beneficia de o prestație în cadrul aplicării Înțelegerii, o persoană trebuie să prezinte o cerere în conformitate cu procedurile prevăzute de Aranjamentul administrativ.

2. Pentru aplicarea capitolului 2 al titlului III, o cerere de prestații prezentată după intrarea în vigoare a Înțelegerii în conformitate cu legislația unciă dintre Părți este considerată a fi o cerere pentru o prestație corespunzătoare în conformitate cu legislația celeilalte Părți, în următoarele cazuri:

a) atunci când o persoană indică intenția sa ca cererea să fie considerată ca cerere în baza legislației celeilalte Părți;

b) atunci când o persoană indică, la data cererii, că perioadele de asigurare au fost realizate conform legislației celeilalte Părți.

Data primirii unei astfel de cereri este considerată a fi data la care această cerere a fost primită conform legislației primei Părți.

3. Prezumția de la paragraful precedent nu împiedică o persoană să solicite ca cererea sa pentru prestații de pensie sau de bătrânețe în baza legislației celeilalte Părți să fie amânată.

ARTICOLUL 38

Plata prestațiilor

1. Toate prestațiile în bani sunt plătite direct beneficiarului în moneda Părții care efectuează plata sau într-o monedă convertibilă la locul de reședință al beneficiarului, fără nici o deducere pentru cheltuielile administrative, altele decât comisioanele bancare, dacă există, implicate de plata prestației.

2. Pentru aplicarea paragrafului 1, atunci când este necesar să se utilizeze un curs de schimb, cursul de schimb utilizat este cel al instituției financiare, în vigoare în ziua în care aceasta convertește cuantumul plății.

ARTICOLUL 39

Termen limită de prezentare a recursurilor

1. O cerere de recurs care trebuie, în baza legislației unei Părți, să fie prezentată într-un anumit termen la instituția competentă a acestei Părți este considerată primită dacă este prezentată în același termen la instituția competentă omoloagă a celeilalte Părți. În acest caz, instituția competentă a celei de a doua Părți transmite fără întârziere respectiva cerere la instituția competentă a primei Părți.
2. Data la care această cerere este prezentată instituției competente a uneia dintre Părți este considerată ca fiind data de prezentare la instituția competentă a celeilalte Părți.

ARTICOLUL 40

Expertiza

1. În cazul în care instituția competentă a uneia dintre Părți o solicită, instituția celeilalte Părți trebuie să ia măsurile necesare pentru a efectua expertiza solicitată privind persoana care are reședința sau șederea pe teritoriul celei de a doua Părți.
2. Expertiza prevăzută la paragraful 1 nu poate fi refuzată pentru simplul motiv că aceasta a fost efectuată pe teritoriul celeilalte Părți.

ARTICOLUL 41

Taxe și scutirea de viză pentru legalizare

1. Orice scutire sau reducere de taxe prevăzute de legislația uneia dintre Părți referitoare la eliberarea unui certificat sau unui document necesar pentru punerea în aplicare a acestei legislații se aplică și la certificatele și documentele necesare pentru punerea în aplicare a legislației celeilalte Părți.
2. Orice document necesar pentru aplicarea Înțelegerii este exceptat de viza de legalizare de către autoritățile responsabile, precum și de orice altă formalitate similară.

ARTICOLUL 42

Protecția datelor cu caracter personal

1. Orice dată care permite identificarea unei persoane fizice reprezintă o dată cu caracter personal. Datele cu caracter personal sunt confidențiale.

2. Organismele celor două Părți pot să-și comunice orice dată cu caracter personal necesară pentru aplicarea Înțelegerii.

3. Datele cu caracter personal comunicate unui organism al unei Părți, în cadrul aplicării Înțelegerii nu pot fi utilizate decât în scopul aplicării Înțelegerii.

O Parte poate, totuși, utiliza astfel de date pentru un alt scop cu acordul persoanei în cauză sau fără consimțământul său, numai în următoarele cazuri:

a) atunci când este vorba de o utilizare compatibilă, având legătură directă și relevantă cu scopurile în care datele au fost colectate;

b) atunci când utilizarea datelor este în mod evident în favoarea persoanei în cauză, sau;

c) în cazul în care utilizarea datelor este necesară pentru aplicarea unei legi sau reglementări în România sau în Quebec.

4. O dată cu caracter personal comunicată unui organism al unei Părți, în cadrul aplicării Înțelegerii, nu poate fi comunicată către un alt organism al acestei Părți decât pentru aplicarea Înțelegerii.

O Parte poate totuși să furnizeze astfel de date cu consimțământul persoanei în cauză sau fără consimțământul acesteia, numai în următoarele cazuri:

a) datele sunt necesare pentru exercitarea atribuțiilor unui organism al unei Părți;

b) comunicarea datelor este evident în favoarea persoanei în cauză, sau;

c) comunicarea datelor este necesară în aplicarea unei legi sau reglementări din România sau din Quebec.

5. Organismele celor două Părți trebuie să se asigure, atunci când transmit datele prevăzute la paragraful 2, că folosesc mijloace care să păstreze confidențialitatea acestor date.

6. Organismul unei Părți, cărui i se comunică date prevăzute la paragraful 2 le protejează împotriva accesului, modificării și comunicării neautorizate.

7. Organismul unei Părți, cărui i se comunică date cu caracter personal prevăzute la paragraful 2, ia măsurile necesare pentru ca acestea să fie actualizate, complete și exacte pentru a servi scopului pentru care au fost colectate. Dacă este necesar, acesta corectează datele și le distruge pe cele a căror colectare sau păstrare nu este autorizată de către o lege sau reglementare care li se aplică. De asemenea, distruge la cerere datele a căror transmitere este interzisă în conformitate cu legile sau reglementările Părții care le-a comunicat.

8. Sub rezerva legilor sau reglementărilor unei Părți, datele pe care le obține una dintre Părți în scopul aplicării Înțelegerii sunt distruse atunci când a fost îndeplinit scopul pentru care au fost colectate sau folosite. Organismele celor două Părți folosesc mijloace de distrugere sigure și definitive și se asigură de păstrarea caracterului confidențial al datelor cu caracter personal care urmează a fi distruse.

9. În ceea ce privește solicitarea adresată organismului unei Părți, persoana în cauză are dreptul de a fi informată cu privire la comunicarea de date cu caracter personal prevăzute la paragraful 2 și de utilizarea acestora în alte scopuri decât pentru aplicarea Înțelegerii. Persoana în cauză poate avea de asemenea acces la datele cu caracter personal care o privesc și le poate corecta, sub rezerva excepțiilor prevăzute de legile sau reglementările Părții pe teritoriul căreia se află aceste date.

10. Autoritățile competente ale Părților se informează reciproc cu privire la orice modificare a legilor sau reglementărilor privind protecția datelor cu caracter personal, în mod special în ceea ce privește celelalte motive pentru care acestea pot fi folosite și comunicate altor entități fără consimțământul persoanei în cauză.

11. Dispozițiile paragrafului 2 și următoarelor paragrafe se aplică ținând cont de adaptările necesare și altor informații de natură confidențială care se obțin în cadrul aplicării Înțelegerii sau în scopul acesteia.

ARTICOLUL 43

Măsuri administrative

Autoritățile și instituțiile competente:

- a) își comunică reciproc orice informație necesară în scopul aplicării Înțelegerii;
- b) se ajută reciproc, cu titlu gratuit, în orice problemă referitoare la aplicarea Înțelegerii;
- c) își comunică reciproc orice informație despre măsurile adoptate în scopul aplicării Înțelegerii sau despre modificările aduse legislației lor în măsura în care aceste modificări afectează aplicarea Înțelegerii;
- d) se informează reciproc despre dificultățile întâmpinate în interpretarea sau aplicarea Înțelegerii.

ARTICOLUL 44

Rambursarea între instituții

1. Instituția competentă a unei Părți trebuie să ramburseze instituției celeilalte Părți costul prestațiilor acordate în contul său, în conformitate cu dispozițiile primului capitol și ale capitolului 3 al titlului III.
2. Instituția competentă a unei Părți trebuie să ramburseze instituției competente a celeilalte Părți cheltuielile aferente fiecărei expertize efectuate în conformitate cu articolul 40. Totuși, comunicarea expertizelor sau a altor informații aflate în posesia instituțiilor competente face parte integrantă din măsurile de asistență administrativă și se efectuează cu titlu gratuit.
3. Părțile stabilesc, dacă este cazul, în Aranjamentul administrativ dacă renunță în totalitate sau parțial la rambursarea acestor cheltuieli.

ARTICOLUL 45

Comunicarea

1. Autoritățile competente, organismele de legătură și instituțiile competente ale celor două Părți pot comunica între ele în limba lor oficială.
2. O decizie a unui tribunal sau a unei instituții competente poate să fie adresată direct unei persoane care are șederea sau are reședința pe teritoriul celeilalte Părți.

ARTICOLUL 46

Soluționarea diferendelor

1. Autoritățile competente ale celor două Părți soluționează orice diferend referitor la interpretarea sau aplicarea Înțelegerii.
2. În cazul în care diferendul nu este soluționat de către autoritățile competente, acesta trebuie înaintat spre a fi soluționat, prin consultări între cele două Părți.

TITLUL V

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

ARTICOLUL 47

Dispoziții tranzitorii

1. Înțelegerea nu deschide nici un drept la plata unei prestații pentru o perioadă anterioară datei intrării sale în vigoare.
2. Pentru aplicarea primului capitol al titlului III și sub rezerva dispozițiilor paragrafului 1, o perioadă de asigurare realizată înainte de intrarea în vigoare a Înțelegerii este luată în considerare pentru determinarea dreptului la o prestație în baza Înțelegerii.
3. Pentru aplicarea capitolului 2 al titlului III și sub rezerva dispozițiilor paragrafului 1:

a) o perioadă de asigurare realizată înainte de intrarea în vigoare a Înțelegerii este luată în considerare pentru determinarea dreptului la o prestație în baza Înțelegerii;

b) o prestație, alta decât ajutorul de deces, este datorată în baza Înțelegerii chiar dacă ea se raportează la un eveniment anterior datei intrării sale în vigoare;

c) în cazul în care cererea pentru prestații, care trebuie acordate în urma aplicării articolului 22 este prezentată în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a Înțelegerii, drepturile ce decurg din Înțelegere sunt dobândite începând cu data intrării în vigoare a Înțelegerii sau începând cu data deschiderii dreptului la o pensie de bătrânețe, de urmaș sau invaliditate, dacă această dată este ulterioară intrării în vigoare a Înțelegerii, fără a aduce atingere dispozițiilor legislației uneia sau alteia dintre Părți cu privire la prescrierea drepturilor;

d) o prestație care pe motiv de naționalitate sau de reședință a fost refuzată, redusă sau suspendată, este, la cererea persoanei interesate, acordată sau restabilită de la data intrării în vigoare a Înțelegerii;

e) o prestație acordată înainte de intrarea în vigoare a Înțelegerii este revizuită, la cererea persoanei interesate. Aceasta poate fi, de asemenea, revizuită din oficiu. În cazul în care revizuirea duce la o prestație mai mică decât cea plătită înainte de intrarea în vigoare a Înțelegerii, prestația este menținută la nivelul său anterior;

f) în cazul în care cererea menționată la subparagrafele d) și e) ale prezentului paragraf este prezentată în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a Înțelegerii, drepturile deschise în baza Înțelegerii sunt dobândite de la intrarea acesteia în vigoare, prin derogare de la prevederile legislației uneia sau alteia dintre Părți cu privire la prescrierea drepturilor;

g) în cazul în care cererea menționată la subparagrafele d) și e) din prezentul paragraf este prezentată după expirarea termenului de doi ani de la intrarea în vigoare a Înțelegerii, drepturile care nu sunt prescrise sunt dobândite de la data cererii, sub rezerva dispozițiilor mai favorabile ale legislației aplicabile.

4. Pentru aplicarea capitolului 3 al titlului III, orice perioadă de activitate supusă riscului, realizată în baza legislației unei Părți înainte de

intrarea în vigoare a Înțelegerii este luată în considerare la determinarea eligibilității pentru prestații și la repartizarea costurilor între instituțiile competente.

5. Pentru aplicarea articolului 8, o persoană se consideră a fi detașată numai după data intrării în vigoare a Înțelegerii.

ARTICOLUL 48

Intrarea în vigoare și durata Înțelegerii

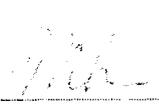
1. Fiecare Parte notifică celeilalte Părți îndeplinirea procedurii interne necesare pentru intrarea în vigoare a Înțelegerii. Data ultimei dintre cele două notificări este considerată ca fiind data intrării în vigoare a Înțelegerii.

2. Înțelegerea este încheiată pe o durată nedeterminată. Aceasta poate fi denunțată de către una dintre Părți prin notificarea celeilalte Părți. Înțelegerea își încetează valabilitatea la 6 luni de la data acestei notificări către cealaltă Parte.

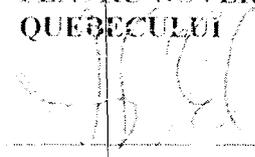
3. Dacă Înțelegerea își încetează valabilitatea, orice drept dobândit de o persoană în baza dispozițiilor Înțelegerii este menținut. Autoritățile competente trebuie să convină asupra drepturilor în curs de dobândire în baza Înțelegerii.

Semnată la Quebec, la 19 noiembrie 2013, în două exemplare originale, în limba română și în limba franceză, ambele texte fiind egal autentice.

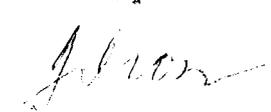
PENTRU GUVERNUL
ROMÂNIEI

PENTRU GUVERNUL
QUEBECULUI

ALINA GROSAN,
DIRECTOR AIT

ENTENTE

EN MATIÈRE DE SÉCURITÉ SOCIALE

ENTRE

LE GOUVERNEMENT DE LA ROUMANIE

ET

LE GOUVERNEMENT DU QUÉBEC

LE GOUVERNEMENT DE LA ROUMANIE

ET

LE GOUVERNEMENT DU QUÉBEC,

nommés ci-après « les Parties »

DÉSIREUX d'assurer la coordination de leurs législations en matière de sécurité sociale;

SONT CONVENUS DES DISPOSITIONS SUIVANTES :

TITRE I

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

ARTICLE PREMIER

Définitions

Dans l'Entente, à moins que le contexte n'indique un sens différent, les expressions suivantes signifient :

- a) « autorité compétente » : le ministre de la Roumanie ou le ministre du Québec chargé de l'application de la législation visée à l'article 2;
- b) « institution compétente » :
 - i) l'institution auprès de laquelle l'intéressé peut avoir droit à des prestations, ou
 - ii) l'institution désignée par l'autorité compétente de la Partie concernée ou celle chargée de l'application de la législation visée à l'article 2;
- c) « législation » : les lois, les règlements, les dispositions statutaires et toutes autres mesures d'application, existants ou futurs, qui concernent les branches et régimes de sécurité sociale visés à l'article 2;
- d) « lésion professionnelle » : un accident du travail ou une maladie professionnelle, y compris la rechute;
- e) « organisme de liaison » : institution désignée par l'autorité compétente de chacune des Parties et chargée de faciliter l'application de l'Entente;
- f) « période d'assurance » : pour la Roumanie, les périodes de cotisation et les périodes équivalentes accomplies en vertu de sa législation et, pour le Québec, toute année pour laquelle des cotisations ont été versées ou une rente d'invalidité a été payée en vertu de la Loi sur le régime de rentes du Québec ou toute autre année considérée comme équivalente;
- g) « prestation » : toute prestation en espèces ou en nature prévue par la législation visée à l'article 2;

h) « résider » : demeurer habituellement en Roumanie ou au Québec avec l'intention d'y établir ou d'y maintenir son domicile, en y étant légalement autorisé;

i) « ressortissant » : une personne de citoyenneté canadienne qui est ou a été soumise à la législation visée au sous-paragraphe a) du paragraphe 1 de l'article 2 ou a acquis des droits en vertu de celle-ci, ou une personne de citoyenneté roumaine qui est ou a été soumise à la législation visée au sous-paragraphe b) du paragraphe 1 de l'article 2, ou a acquis des droits en vertu de celle-ci;

j) « séjourner » : être temporairement sur le territoire d'une Partie sans intention d'y résider.

Tout terme non défini dans l'Entente a le sens qui lui est donné dans la législation applicable.

ARTICLE 2

Champ d'application matériel

1. L'Entente s'applique :

a) à la législation du Québec relative à l'assurance maladie, à l'assurance hospitalisation et aux autres services de santé, au Régime de rentes du Québec et aux lésions professionnelles;

b) à la législation de la Roumanie relative aux prestations de maladie et de maternité, aux pensions de vieillesse (pour limite d'âge, anticipées et anticipées partielles), d'invalidité, de survivant, aux prestations de décès et aux prestations en cas d'accidents de travail et de maladies professionnelles.

2. L'Entente s'applique aussi à tout acte législatif ou réglementaire modifiant, complétant ou remplaçant la législation visée au paragraphe 1.

3. L'Entente s'applique également à un acte législatif ou réglementaire d'une Partie qui étend les régimes existants à de nouvelles catégories de bénéficiaires ou à de nouvelles prestations; toutefois, cette Partie a un délai de trois mois à compter de la publication officielle de cet acte pour notifier à l'autre Partie que l'Entente ne s'y applique pas.

4. L'Entente ne s'applique pas à un acte législatif ou réglementaire couvrant une branche nouvelle de la sécurité sociale à moins que l'Entente ne soit modifiée à cet effet.

ARTICLE 3

Champ d'application personnel

Sauf disposition contraire, l'Entente s'applique à toute personne qui est ou a été soumise à la législation d'une Partie ou qui a acquis des droits en vertu de celle-ci.

ARTICLE 4

Égalité de traitement

Sauf disposition contraire de l'Entente, les personnes visées à l'article 3 reçoivent, dans l'application de la législation d'une Partie, le même traitement que les ressortissants de cette Partie.

ARTICLE 5

Exportation des prestations

1. Sauf disposition contraire de l'Entente, toute prestation en espèces acquise en vertu de la législation d'une Partie, avec ou sans application de l'Entente, ne peut être réduite, modifiée, suspendue, supprimée ni confisquée, du seul fait que le bénéficiaire réside ou séjourne hors du territoire de la Partie où se situe l'institution compétente débitrice; cette prestation demeure payable au bénéficiaire quel que soit son lieu de résidence.

2. Les dispositions du paragraphe 1 du présent article ne s'appliquent pas aux prestations spéciales en espèces à caractère non contributif octroyées en vertu de la législation roumaine.

TITRE II

DISPOSITIONS RELATIVES À LA LÉGISLATION APPLICABLE

ARTICLE 6

Règle générale

Sauf disposition contraire de l'Entente et sous réserve des articles 7, 8, 9, 10 et 11, la personne qui travaille sur le territoire d'une Partie est soumise, relativement à ce travail, à la législation de cette Partie.

ARTICLE 7

Personne travaillant à son propre compte

La personne qui réside sur le territoire d'une Partie et qui travaille à son propre compte sur le territoire des deux Parties n'est soumise, relativement à ce travail, qu'à la législation de son lieu de résidence.

ARTICLE 8

Personne détachée

1. La personne soumise à la législation d'une Partie et détachée temporairement par son employeur afin d'effectuer un travail pour une période n'excédant pas trente-six mois sur le territoire de l'autre Partie, n'est soumise, relativement à ce travail, qu'à la législation de la première Partie pendant la durée de son détachement.
2. Toutefois, si la durée du travail à accomplir se prolonge au-delà de la durée initialement prévue de trente-six mois, la législation de la première Partie demeure applicable pour une durée supplémentaire maximale de vingt-quatre mois, pourvu que les institutions compétentes des deux Parties donnent leur accord.

ARTICLE 9

Personnel navigant employé par un transporteur international

1. La personne qui travaille sur le territoire des deux Parties en qualité de personnel navigant d'un transporteur international qui, pour le compte d'autrui ou pour son propre compte, transporte par air ou par mer des passagers ou des marchandises, et qui a son siège social sur le territoire d'une des Parties, n'est, relativement à ce travail, soumise qu'à la législation de la Partie sur le territoire de laquelle est situé le siège social.
2. Toutefois, si la personne est employée par une succursale ou une représentation permanente que l'entreprise possède sur le territoire d'une Partie autre que celui où elle a son siège social, elle n'est, relativement à ce travail, soumise qu'à la législation de la Partie sur le territoire de laquelle cette succursale ou cette représentation permanente se trouve.
3. Malgré les paragraphes 1 et 2, si l'employé travaille de manière prépondérante sur le territoire de la Partie où il réside, il n'est, relativement à ce travail, soumis qu'à la législation de cette Partie.

ARTICLE 10

Personne occupant un emploi au service du gouvernement ou dans la fonction publique

1. La personne occupant un emploi au service du gouvernement ou dans la fonction publique de l'une des Parties et affectée à un travail sur le territoire de l'autre Partie n'est soumise, relativement à cet emploi, qu'à la législation de la première Partie.
2. Pour les membres de missions diplomatiques et de postes consulaires, les dispositions relatives à la sécurité sociale de la Convention de Vienne sur les relations diplomatiques du 18 avril 1961 et de la Convention de Vienne sur les relations consulaires du 24 avril 1963 continuent à s'appliquer.

ARTICLE 11

Dérogation aux dispositions sur l'assujettissement

Les autorités compétentes des deux Parties, ou les institutions compétentes, peuvent, d'un commun accord, déroger aux dispositions des articles 6, 7, 8, 9 et 10 à l'égard d'une personne ou d'une catégorie de personnes.

TITRE III

DISPOSITIONS RELATIVES AUX PRESTATIONS

CHAPITRE PREMIER

PRESTATIONS EN CAS DE MALADIE

ARTICLE 12

Prestations visées

1. Le présent chapitre s'applique à toutes les prestations visées dans la législation du Québec relative à l'assurance maladie, à l'assurance hospitalisation et aux autres prestations de santé, aux conditions qui y sont prévues.
2. Le présent chapitre s'applique également à toutes les prestations visées dans la législation de la Roumanie en cas de maladie et de maternité.

ARTICLE 13

Personnes visées

1. Le présent chapitre s'applique aux personnes assurées en vertu de la législation de la Roumanie ou du Québec.

2. Pour l'application du présent chapitre, l'expression « personne assurée » désigne :

a) en ce qui concerne le Québec, toute personne qui, immédiatement avant son arrivée en Roumanie, était « une personne qui réside au Québec » au sens de la Loi sur l'assurance maladie du Québec;

b) en ce qui concerne la Roumanie, toute personne assurée au régime d'assurances sociales de santé.

3. Toutefois, le présent chapitre ne s'applique pas à une personne visée dans les articles 9 et 10, ni à ses enfants, ni à son conjoint et aux personnes à charge de la personne visée.

ARTICLE 14

Statut de conjoint et d'enfants à charge

L'institution compétente détermine le statut de conjoint et d'enfants à charge selon les dispositions de la législation qu'elle applique.

ARTICLE 15

Droit aux prestations en nature

1. Pour l'ouverture, le maintien ou la réouverture du droit aux prestations en nature en vertu de la législation d'une Partie, les périodes d'assurance ou de résidence accomplies en vertu de la législation de l'autre Partie sont assimilées à des périodes d'assurance accomplies en vertu de la législation de la première Partie.

2. Pour l'application du paragraphe précédent, l'expression « périodes d'assurance » désigne les périodes de cotisation, d'emploi, d'activité professionnelle ou de résidence, telles qu'elles sont définies ou admises comme périodes d'assurance par la législation sous laquelle elles ont été accomplies, ainsi que toutes périodes assimilées, reconnues par cette législation comme équivalant à des périodes d'assurance.

ARTICLE 16

Passage de la législation d'une Partie à celle de l'autre Partie

1. La personne assurée d'une Partie, autre qu'une personne visée à l'article 7, 8, aux paragraphes 1 et 2 de l'article 9, 10 ou 11, qui quitte le territoire de cette Partie et séjourne sur le territoire de l'autre Partie pour y travailler, bénéficie, ainsi que le conjoint et les enfants à charge qui l'accompagnent, des prestations en nature, servies par l'institution du lieu de séjour, aux conditions prévues par la législation qu'elle applique, compte tenu des dispositions de l'article 15, durant toute la période de travail sur ce territoire, sans égard à la durée prévue de cette activité.
2. La personne assurée qui quitte le territoire d'une Partie pour résider sur le territoire de l'autre Partie, bénéficie, ainsi que le conjoint et les enfants à charge qui l'accompagnent, des prestations en nature, servies par l'institution du lieu de résidence, prévues par la législation qu'elle applique, compte tenu des dispositions de l'article 15, à compter du jour d'arrivée sur ce territoire, aux autres conditions prévues par cette législation.
3. Les mêmes dispositions s'appliquent au conjoint et aux enfants à charge qui accompagnent ou rejoignent la personne assurée visée aux paragraphes 1 et 2, dans la mesure où ils disposent, avant leur départ, d'un droit aux prestations sur le territoire de la Partie qu'ils quittent.

ARTICLE 17

Personne visée à l'article 7, 8 ou 11

Une personne assurée visée dans les articles 7, 8 ou 11, qui est soumise à la législation d'une Partie alors qu'elle séjourne sur le territoire de l'autre Partie pour y travailler, bénéficie, ainsi que le conjoint et les enfants à charge qui l'accompagnent, des prestations en nature servies pour le compte de l'institution compétente, par l'institution du lieu de séjour, selon les dispositions de la législation que cette dernière applique, durant la période de travail sur ce territoire.

ARTICLE 18

Séjour pour études

1. Une personne assurée en vertu de la législation d'une Partie séjournant sur le territoire de l'autre Partie pour y étudier, bénéficie, si son droit aux prestations n'est pas ouvert sur le territoire de séjour, des prestations qui lui sont servies, ainsi qu'au conjoint et aux enfants à charge qui l'accompagnent, pour le compte de l'institution compétente, par l'institution du lieu de séjour, selon les dispositions de la législation que cette dernière applique, durant la période d'études sur ce territoire.

2. Pour l'application du paragraphe 1, étudier au Québec signifie être inscrit à temps plein dans une institution d'enseignement de niveau collégial ou universitaire reconnue par le ministère responsable; étudier en Roumanie signifie être inscrit à temps plein dans une institution d'enseignement postsecondaire ou universitaire accréditée par le ministère responsable.

3. Le paragraphe 1 s'applique par analogie à la personne effectuant :

a) un stage d'études, du niveau décrit au paragraphe 2 et reconnu par l'institution d'enseignement;

b) des recherches de niveau universitaire ou postuniversitaire;

et qui ne peut bénéficier des prestations en vertu de l'article 17.

ARTICLE 19

Charge des prestations en nature

1. Pour l'application de l'article 16, les prestations en nature sont servies à la charge de l'institution du lieu de séjour ou de résidence.

2. Pour l'application des articles 17 et 18, les prestations en nature sont servies à la charge de l'institution compétente.

ARTICLE 20

Prestations en espèces

Les prestations en espèces sont servies, directement et à sa charge, par l'institution compétente, selon les dispositions de la législation qu'elle applique.

CHAPITRE 2

PRESTATIONS DE RETRAITE, D'INVALIDITÉ ET DE SURVIVANTS

ARTICLE 21

Prestations visées

1. Le présent chapitre s'applique à toutes les prestations visées dans la Loi sur le régime de rentes du Québec.
2. Le présent chapitre s'applique également à toutes les prestations visées par la Loi régissant le régime public de pensions de la Roumanie.

ARTICLE 22

Principe de la totalisation

Lorsqu'une personne a accompli des périodes d'assurance sous la législation des deux Parties et qu'elle n'est pas admissible à une prestation en vertu des seules périodes d'assurance accomplies sous la législation d'une Partie, l'institution compétente de cette Partie totalise, dans la mesure nécessaire pour ouvrir le droit à une prestation en vertu de la législation qu'elle applique, les périodes d'assurance accomplies sous sa législation et les périodes d'assurance accomplies sous la législation de l'autre Partie, pourvu qu'elles ne se superposent pas.

ARTICLE 23

Prestations en vertu de la législation du Québec

1. Si une personne qui a été soumise successivement ou alternativement à la législation des deux Parties satisfait aux conditions requises pour ouvrir le droit, pour elle-même ou pour les personnes à sa charge, ses survivants ou ses ayants droit, à une prestation en vertu de la législation du Québec sans avoir recours à la totalisation prévue par l'article 22, l'institution compétente du Québec détermine le montant de la prestation selon les dispositions de la législation qu'elle applique.

2. Si la personne visée au paragraphe 1 ne satisfait pas aux conditions requises pour ouvrir le droit à une prestation sans avoir recours à la totalisation, l'institution compétente du Québec procède de la façon suivante :

a) elle reconnaît une année de cotisation lorsque l'institution compétente de la Roumanie atteste qu'une période d'assurance d'au moins 3 mois dans une année civile, a été créditée en vertu de la législation de la Roumanie, pourvu que cette année soit comprise dans la période cotisable définie dans la législation du Québec;

b) elle totalise, conformément à l'article 22, les années reconnues en vertu du sous-paragraphe a) et les périodes accomplies selon la législation du Québec.

3. Lorsque le droit à une prestation est acquis en vertu de la totalisation prévue au paragraphe 2, l'institution compétente du Québec détermine le montant de la prestation payable en additionnant les montants calculés conformément aux sous-paragrophes a) et b) ci-dessous :

a) le montant de la partie de la prestation reliée aux gains est calculé selon les dispositions de la législation du Québec;

b) le montant de la composante à taux uniforme de la prestation payable selon les dispositions de l'Entente est déterminé en multipliant :

le montant de la prestation à taux uniforme déterminé selon les dispositions du Régime de rentes du Québec

par

la fraction qui exprime le rapport entre les périodes de cotisation au Régime de rentes du Québec et la période cotisable définie dans la législation concernant ce Régime.

ARTICLE 24

Prestations en vertu de la législation de la Roumanie

1. Si une personne a été soumise successivement ou alternativement à la législation des deux Parties, l'institution compétente de la Roumanie détermine, selon la législation qu'elle applique, si cette personne a ou ses survivants ont droit aux prestations, compte tenu, le cas échéant, des dispositions de l'article 22.
2. Si l'intéressé satisfait aux conditions énoncées au paragraphe 1 du présent article au titre de la législation de la Roumanie sans application des dispositions de l'article 22, l'institution compétente de la Roumanie calcule les prestations en fonction des seules périodes accomplies sous la législation qu'elle applique.
3. Si l'intéressé satisfait aux conditions énoncées au paragraphe 1 du présent article au titre de la législation de la Roumanie, seulement en application des dispositions de l'article 22, les prestations sont déterminées comme suit:
 - a) l'institution compétente de la Roumanie calcule le montant théorique des prestations dues comme si toutes les périodes avaient été accomplies sous la législation qu'elle applique;
 - b) l'institution compétente de la Roumanie calcule ensuite le montant effectif de la prestation due à l'intéressé, en fonction du montant théorique calculé conformément aux dispositions du sous-paragraphe a) du présent paragraphe, au prorata de la durée des périodes accomplies avant la réalisation de l'éventualité sous la législation qu'elle applique, par rapport à la durée totale des périodes accomplies avant la réalisation de l'éventualité sous la législation des deux Parties.
4. Si le montant de la prestation varie selon le nombre des membres de famille, l'institution compétente de la Roumanie prend également en considération les membres de famille et les survivants qui résident au Québec.

5. Aux fins de la détermination du droit à une prestation de vieillesse aux termes de la législation de la Roumanie et en application de l'article 22 :

a) une année civile, qui est une période d'assurance aux termes du Régime de rentes du Québec, est considérée comme 12 mois admissibles aux termes de la législation de la Roumanie;

b) un mois, qui est une période admissible aux termes de la Loi sur la sécurité de la vieillesse du Canada qui s'applique sur le territoire du Québec et qui ne fait pas partie d'une période d'assurance aux termes du Régime de rentes du Québec, est considéré comme un mois admissible aux termes de la législation de la Roumanie.

6. Aux fins de la détermination du droit à une prestation d'invalidité, de survivant ou de décès aux termes de la législation de la Roumanie et en application de l'article 22, une année civile, qui est une période d'assurance aux termes du Régime de rentes du Québec, est considérée comme 12 mois admissibles aux termes de la législation de la Roumanie.

ARTICLE 25

Prestation de décès pour la Roumanie

Lorsqu'une personne soumise à la législation roumaine décède sur le territoire du Québec, le décès est considéré comme étant survenu en Roumanie.

ARTICLE 26

Période minimale

1. Nonobstant toute autre disposition de l'Entente, si la durée totale des périodes d'assurance accomplies aux termes de la législation d'une Partie est inférieure à une année, et si, compte tenu de ces seules périodes, le droit à une prestation n'est pas acquis aux termes de la législation de cette Partie, l'institution compétente de cette Partie n'est pas tenue, aux termes de l'Entente, de verser une prestation au titre de ces périodes. Ces périodes d'assurance sont toutefois prises en compte par l'institution compétente de l'autre Partie pour déterminer l'admissibilité aux prestations de cette Partie par l'application du présent titre.

2. Les périodes d'assurance visées au paragraphe précédent sont prises en considération par l'institution de l'autre Partie pour l'application des dispositions du sous-paragraphe a) du paragraphe 3 de l'article 24 comme si ces périodes avaient été accomplies sous la législation qu'elle applique, à l'exception du sous-paragraphe b) du paragraphe 3 de l'article 24.

ARTICLE 27

Périodes accomplies sous la législation d'une tierce partie

Si une personne n'a pas droit à une prestation après la totalisation prévue à l'article 22, les périodes d'assurance accomplies sous la législation d'une tierce partie qui est liée à chacune des Parties par un instrument juridique de sécurité sociale contenant des dispositions relatives à la totalisation de périodes d'assurance sont prises en compte pour établir le droit à des prestations, selon les modalités prévues au présent titre.

CHAPITRE 3

PRESTATIONS EN CAS DE LÉSION PROFESSIONNELLE

ARTICLE 28

Prestations visées

Le présent chapitre vise toutes les prestations prévues, en matière de lésions professionnelles, par la législation de chacune des Parties.

ARTICLE 29

Travailleur assujéti à la législation d'une Partie et séjournant ou résidant sur le territoire de l'autre Partie

1. Un travailleur qui, en raison d'un accident de travail ou d'une maladie professionnelle, devient bénéficiaire d'une prestation en vertu de la législation d'une Partie alors qu'il séjourné ou réside sur le territoire de l'autre Partie, a droit aux prestations sur ce territoire.

2. Un travailleur qui, en raison d'une lésion professionnelle, est admis au bénéfice des prestations dues à ce sujet par l'institution compétente d'une Partie, conserve le bénéfice desdites prestations lorsqu'il se rend sur le territoire de l'autre Partie pour y séjourner ou y résider.

ARTICLE 30

Rechute

1. Un travailleur dont l'accident du travail ou la maladie professionnelle a été reconnu par l'institution compétente d'une Partie et qui subit une rechute de son accident de travail ou de sa maladie professionnelle alors qu'il séjourne ou réside sur le territoire de l'autre Partie, a droit, sur ce territoire, aux prestations en raison de cette rechute.

2. La détermination du droit aux prestations se fait en tenant compte des situations suivantes :

a) si le travailleur a exercé, sous la législation de la Partie sur le territoire de laquelle il séjourne ou réside, un travail susceptible de causer la rechute, l'institution compétente de cette Partie se prononce sur la rechute, selon la législation qu'elle applique. Dans ce cas :

i) l'institution compétente de l'autre Partie conserve à sa charge, le cas échéant, la prestation due en vertu de sa propre législation comme s'il n'y avait pas eu de rechute;

ii) l'institution compétente du lieu de séjour ou de résidence prend à sa charge le supplément de prestations correspondant à la rechute. Pour les prestations en espèces, le montant de ce supplément est alors déterminé selon la législation de la Partie sur le territoire de laquelle le travailleur séjourne ou réside, comme si l'événement initial s'était produit sur son propre territoire. Ce montant est égal à la différence entre le montant de la prestation dû après la rechute et celui qui aurait été dû avant celle-ci. Les prestations en nature relatives à la rechute sont servies et prises en charge par l'institution compétente du lieu de séjour ou de résidence selon la législation qu'elle applique;

b) si le travailleur n'a pas exercé, sous la législation de la Partie sur le territoire de laquelle il séjourne ou réside, un travail susceptible de causer la rechute, les prestations accordées à la suite de cette rechute sont prises

en charge par l'institution compétente de l'autre Partie selon la législation qu'elle applique.

3. Le terme « rechute » inclut la récidive et l'aggravation.

ARTICLE 31

Service des prestations

Dans les cas prévus aux articles 29 et 30 :

a) les prestations en nature sont servies, pour le compte et à la charge de l'institution compétente, par l'institution du lieu de séjour ou de résidence du travailleur, suivant les dispositions de la législation que cette dernière applique en ce qui concerne l'étendue et les modalités du service des prestations. L'institution compétente fixe la durée de l'autorisation et se prononce aussi, le cas échéant, sur toute demande de prolongation.

Pour l'application du paragraphe 2 de l'article 29, l'autorisation doit être obtenue avant que le travailleur se rende sur le territoire de l'autre Partie pour y séjourner ou y résider.

b) les prestations en espèces sont servies directement par l'institution compétente du travailleur relativement à la lésion professionnelle indemnisée, selon les dispositions de la législation qu'elle applique.

ARTICLE 32

Octroi de prestations de grande importance

Dans les cas prévus aux articles 29 et 30, l'octroi de prothèses, de grand appareillage et d'autres prestations en nature d'une grande importance est subordonné, sauf en cas d'urgence, à l'autorisation de l'institution compétente du travailleur relativement à la lésion professionnelle indemnisée.

ARTICLE 33

Appréciation du degré d'incapacité

Pour apprécier le degré d'incapacité permanente résultant d'une lésion professionnelle au regard de la législation d'une Partie, les lésions professionnelles survenues antérieurement sous la législation de l'autre Partie sont prises en considération comme si elles étaient survenues sous la législation de la première Partie.

ARTICLE 34

Double exposition au même risque

1. Lorsqu'un travailleur a exercé, sous la législation des deux Parties, un travail comportant une exposition contributive au même risque et susceptible de provoquer une maladie professionnelle, les droits de ce travailleur ou, en cas de décès, ceux des bénéficiaires, sont examinés exclusivement en vertu de la législation de la Partie auprès de laquelle le travailleur, ou ses bénéficiaires présente sa demande. L'institution compétente de cette Partie tient compte des dispositions suivantes :

a) lorsque, dans cette législation, l'octroi des prestations est subordonné à la condition qu'un tel travail ait été exercé pendant une certaine durée, il est tenu compte, lorsque nécessaire, des périodes accomplies sous la législation de l'autre Partie dans l'exercice de ce travail. Ces périodes doivent préalablement être confirmées par l'institution compétente de cette dernière Partie;

b) lorsque, dans cette législation, l'octroi des prestations est subordonné à la condition que la maladie ait été constatée médicalement pour la première fois sur son territoire, cette condition est réputée remplie lorsque la maladie a été constatée pour la première fois sur le territoire de l'autre Partie;

c) lorsque, dans cette législation, l'octroi des prestations est subordonné à la condition que la maladie ait été constatée médicalement dans un délai déterminé après la cessation du dernier travail comportant une exposition contributive au même risque et susceptible de provoquer une maladie professionnelle, il est tenu compte, lorsque nécessaire, d'un tel

travail exercé sous la législation de l'autre Partie, comme s'il avait été exercé sous la législation qu'elle applique.

2. Si la demande de prestations est acceptée, l'institution compétente l'ayant acceptée verse les prestations en espèces et assure le service des prestations en nature, selon les règles de la législation qu'elle applique.

3. Si la demande de prestations ne peut être acceptée selon la législation qu'applique l'institution compétente de la Partie visée au paragraphe 1, cette dernière en avise le travailleur, ou en cas de décès les bénéficiaires, et l'institution compétente de l'autre Partie afin qu'elle se prononce à son tour sur l'admissibilité, au regard de la législation qu'elle applique et en tenant compte, le cas échéant, des sous-paragraphe a), b) et c) du paragraphe 1.

ARTICLE 35

Prise en compte des personnes à charge

Si la législation d'une Partie prévoit que le montant des prestations en espèces varie selon le nombre de personnes à charge, l'institution compétente de cette Partie prend en compte également les personnes à charge qui résident sur le territoire de l'autre Partie, pour autant que le critère de résidence ne soit pas essentiel, en vertu de la législation applicable, pour la détermination du statut de personne à charge.

TITRE IV

DISPOSITIONS DIVERSES

ARTICLE 36

Arrangement administratif

1. Un arrangement administratif, qui doit être arrêté par les Parties, fixe les modalités d'application de l'Entente.

2. L'organisme de liaison de chaque Partie est désigné dans l'Arrangement administratif.

ARTICLE 37

Demande de prestations

1. Pour bénéficier d'une prestation dans le cadre de l'application de l'Entente, une personne doit présenter une demande conformément aux modalités prévues par l'Arrangement administratif.

2. Pour l'application du chapitre 2 du titre III, une demande de prestation présentée après l'entrée en vigueur de l'Entente en vertu de la législation d'une Partie est réputée être une demande pour la prestation correspondante en vertu de la législation de l'autre Partie dans les cas suivants :

a) lorsqu'une personne indique son intention que sa demande soit considérée comme une demande en vertu de la législation de l'autre Partie;

b) lorsqu'une personne indique, au moment de la demande, que des périodes d'assurance ont été accomplies sous la législation de l'autre Partie.

La date de réception d'une telle demande est présumée être la date à laquelle cette demande a été reçue conformément à la législation de la première Partie.

3. La présomption du paragraphe précédent n'empêche pas une personne de requérir que sa demande de prestation de retraite ou de vieillesse en vertu de la législation de l'autre Partie soit différée.

ARTICLE 38

Paiement des prestations

1. Toute prestation en espèces est payable directement à un bénéficiaire dans la monnaie de la Partie qui effectue le paiement ou dans une monnaie ayant cours dans le lieu de résidence du bénéficiaire, sans aucune déduction pour frais d'administration, autres que les frais bancaires s'il y a lieu, encourus aux fins du paiement de cette prestation.

2. Pour l'application du paragraphe 1, lorsqu'il est nécessaire d'avoir recours à un taux de change, ce taux est celui de l'institution financière, en vigueur le jour où elle convertit le montant du paiement.

ARTICLE 39

Délai de présentation des recours

1. Une demande de recours qui doit, en vertu de la législation d'une Partie, être présentée dans un délai déterminé auprès de l'institution compétente de cette Partie est recevable si elle est présentée dans le même délai auprès de l'institution compétente correspondante de l'autre Partie. Dans ce cas, l'institution compétente de la seconde Partie transmet sans délai cette demande à l'institution compétente de la première Partie.
2. La date à laquelle cette demande est présentée à l'institution compétente d'une Partie est considérée comme la date de présentation à l'institution compétente de l'autre Partie.

ARTICLE 40

Expertises

1. Lorsque l'institution compétente d'une Partie le requiert, l'institution de l'autre Partie prend les mesures nécessaires pour procéder aux expertises requises concernant une personne qui réside ou séjourne sur le territoire de la seconde Partie.
2. Les expertises visées au paragraphe 1 ne peuvent être refusées du seul fait qu'elles ont été effectuées sur le territoire de l'autre Partie.

ARTICLE 41

Frais et dispense de visa de légalisation

1. Toute exemption ou réduction de frais prévue par la législation d'une Partie relativement à la délivrance d'un certificat ou d'un document requis pour l'application de cette législation est étendue aux certificats et aux documents requis pour l'application de la législation de l'autre Partie.
2. Tout document requis pour l'application de l'Entente est dispensé du visa de légalisation par les autorités responsables et de toute autre formalité similaire.

ARTICLE 42

Protection des renseignements personnels

1. Tout renseignement qui permet d'identifier une personne physique est un renseignement personnel. Un renseignement personnel est confidentiel.
2. Les organismes des deux Parties peuvent se communiquer tout renseignement personnel nécessaire à l'application de l'Entente.
3. Un renseignement personnel communiqué à un organisme d'une Partie, dans le cadre de l'application de l'Entente, ne peut être utilisé que pour l'application de l'Entente.

Une Partie peut toutefois utiliser un tel renseignement à une autre fin avec le consentement de la personne concernée ou, sans son consentement, dans les seuls cas suivants :

- a) lorsqu'il s'agit d'une utilisation compatible ayant un lien direct et pertinent avec les fins pour lesquelles le renseignement a été recueilli;
- b) lorsque l'utilisation est manifestement au bénéfice de la personne concernée, ou;
- c) lorsque l'utilisation de ce renseignement est nécessaire à l'application d'une loi ou d'un règlement en Roumanie ou au Québec.

4. Un renseignement personnel communiqué à un organisme d'une Partie, dans le cadre de l'application de l'Entente, ne peut être communiqué à un autre organisme de cette Partie que pour l'application de l'Entente.

Une Partie peut toutefois communiquer un tel renseignement avec le consentement de la personne concernée ou, sans son consentement, dans les seuls cas suivants:

- a) le renseignement est nécessaire à l'exercice des attributions d'un organisme d'une Partie;
- b) la communication du renseignement est manifestement au bénéfice de la personne concernée, ou;

c) la communication du renseignement est nécessaire à l'application d'une loi ou d'un règlement en Roumanie ou au Québec.

5. Les organismes des deux Parties s'assurent, lors de la transmission des renseignements visés au paragraphe 2, d'utiliser des moyens préservant la confidentialité de ces renseignements.

6. L'organisme d'une Partie, auquel est communiqué un renseignement visé au paragraphe 2, le protège contre l'accès, l'altération et la communication non autorisée.

7. L'organisme d'une Partie, auquel un renseignement personnel visé au paragraphe 2 est communiqué, prend les mesures nécessaires afin que ce renseignement soit à jour, complet et exact pour servir aux fins pour lesquelles il a été recueilli. Au besoin, il corrige ces renseignements et détruit ceux dont la collecte ou la conservation n'est pas autorisée par une loi ou un règlement qui s'applique à lui. Il détruit également, sur demande, les renseignements dont la transmission est interdite aux termes des lois ou des règlements de la Partie qui les a communiqués.

8. Sous réserve des lois ou des règlements d'une Partie, les renseignements qu'obtient une Partie, en raison de l'application de l'Entente, sont détruits lorsque les fins pour lesquelles ils ont été recueillis ou utilisés sont accomplies. Les organismes des deux Parties utilisent des moyens de destruction sûrs et définitifs et s'assurent de préserver le caractère confidentiel des renseignements personnels en attente de destruction.

9. Sur demande adressée à un organisme d'une Partie, la personne concernée a le droit d'être informée de la communication d'un renseignement personnel visé au paragraphe 2 et de son utilisation à des fins autres que pour l'application de l'Entente. Elle peut également avoir accès aux renseignements personnels qui la concernent et les faire rectifier, sous réserve des exceptions prévues par les lois ou les règlements de la Partie sur le territoire de laquelle se trouvent ces renseignements.

10. Les autorités compétentes des Parties s'informent de toute modification aux lois ou aux règlements concernant la protection accordée aux renseignements personnels, particulièrement en ce qui concerne les autres motifs pour lesquels ils peuvent être utilisés ou communiqués à d'autres entités sans le consentement de la personne concernée.

11. Les dispositions des paragraphes 2 et suivants s'appliquent, compte tenu des adaptations nécessaires, aux autres renseignements de nature confidentielle qui sont obtenus dans le cadre de l'application de l'Entente ou en raison de celle-ci.

ARTICLE 43

Entraide administrative

Les autorités et les institutions compétentes :

- a) se communiquent tout renseignement requis en vue de l'application de l'Entente;
- b) s'entraident sans frais pour toute question relative à l'application de l'Entente;
- c) se communiquent tout renseignement sur les mesures adoptées aux fins de l'application de l'Entente ou sur les modifications apportées à leur législation pour autant que ces modifications affectent l'application de l'Entente;
- d) s'informent des difficultés rencontrées dans l'interprétation ou dans l'application de l'Entente.

ARTICLE 44

Remboursement entre institutions

1. L'institution compétente d'une Partie est tenue de rembourser à l'institution de l'autre Partie le coût des prestations servies pour son compte, conformément aux dispositions du chapitre premier et du chapitre 3 du titre III.
2. L'institution compétente d'une Partie est tenue de rembourser à l'institution compétente de l'autre Partie les coûts afférents à chaque expertise effectuée conformément à l'article 40. Toutefois, la communication des expertises ou autres renseignements déjà en possession des institutions compétentes fait partie intégrante de l'entraide administrative et s'effectue sans frais.

3. Les Parties déterminent, le cas échéant, dans un arrangement administratif si elles renoncent en tout ou en partie au remboursement de ces coûts.

ARTICLE 45

Communications

1. Les autorités compétentes, les organismes de liaison et les institutions compétentes des deux Parties peuvent communiquer entre eux dans leur langue officielle.

2. Une décision d'un tribunal ou d'une institution compétente peut être adressée directement à une personne séjournant ou résidant sur le territoire de l'autre Partie.

ARTICLE 46

Règlement des différends

1. Les autorités compétentes des deux Parties règlent entre-elles tout différend relatif à l'interprétation ou l'application de l'Entente.

2. Si le différend n'est pas réglé par les autorités compétentes, il doit être soumis pour être réglé par consultation entre les deux Parties.

TITRE V

DISPOSITIONS TRANSITOIRES ET FINALES

ARTICLE 47

Dispositions transitoires

1. L'Entente n'ouvre aucun droit au paiement d'une prestation pour une période antérieure à la date de son entrée en vigueur.

2. Pour l'application du chapitre premier du titre III et sous réserve des dispositions du paragraphe 1, une période d'assurance accomplie avant l'entrée en vigueur de l'Entente est prise en compte pour déterminer le droit à une prestation en vertu de l'Entente.

3. Pour l'application du chapitre 2 du titre III et sous réserve des dispositions du paragraphe 1 :

a) une période d'assurance accomplie avant l'entrée en vigueur de l'Entente est prise en compte pour déterminer le droit à une prestation en vertu de l'Entente;

b) une prestation, autre qu'une prestation de décès, est due en vertu de l'Entente même si elle se rapporte à un événement antérieur à la date de son entrée en vigueur;

c) lorsque la demande de prestation, qui doit être accordée à la suite de l'application de l'article 22, est présentée dans les deux ans suivant la date de l'entrée en vigueur de l'Entente, les droits résultants de l'Entente sont acquis à compter de la date d'entrée en vigueur de l'Entente ou à compter de la date d'ouverture du droit à une prestation de retraite, de survivants ou d'invalidité si cette date est postérieure à l'entrée en vigueur de l'Entente, nonobstant les dispositions de la législation de l'une ou l'autre des Parties relatives à la prescription des droits;

d) une prestation, qui, en raison de la nationalité ou de la résidence, a été refusée, diminuée ou suspendue est, à la demande de la personne intéressée, accordée ou rétablie à compter de l'entrée en vigueur de l'Entente;

e) une prestation accordée avant l'entrée en vigueur de l'Entente est révisée à la demande de la personne intéressée. Elle peut également être révisée d'office. Si la révision conduit à une prestation moindre que celle versée avant l'entrée en vigueur de l'Entente, la prestation est maintenue à son niveau antérieur;

f) si la demande visée aux sous-paragraphes d) et e) du présent paragraphe est présentée dans un délai de deux ans suivant l'entrée en vigueur de l'Entente, les droits ouverts en vertu de l'Entente sont acquis à compter de son entrée en vigueur, malgré les dispositions de la législation de l'une ou l'autre des Parties relatives à la prescription des droits;

g) si la demande visée aux sous-paragraphes d) et e) du présent paragraphe est présentée après l'expiration du délai de deux ans suivant l'entrée en vigueur de l'Entente, les droits qui ne sont pas prescrits sont acquis à partir de la date de la demande, sous réserve de dispositions plus favorables de la législation applicable.

4. Pour l'application du chapitre 3 du titre III, toute période d'activité à risque accomplie sous la législation d'une Partie avant l'entrée en vigueur de l'Entente est prise en compte pour la détermination de l'admissibilité aux prestations et de la répartition de la charge entre les institutions compétentes.

5. Pour l'application de l'article 8, une personne n'est présumée avoir été détachée qu'à compter de l'entrée en vigueur de l'Entente.

ARTICLE 48

Entrée en vigueur et durée de l'Entente

1. Chacune des Parties notifie à l'autre l'accomplissement de la procédure interne requise pour l'entrée en vigueur de l'Entente. La date de la dernière des deux notifications est considérée comme étant la date d'entrée en vigueur de l'Entente.

2. L'Entente est conclue pour une durée indéfinie. Elle peut être dénoncée par l'une des Parties par notification à l'autre Partie. L'Entente prend fin six mois après la date de cette notification à l'autre Partie.

3. Si l'Entente prend fin, tout droit acquis par une personne en vertu des dispositions de l'Entente est maintenu. Les autorités compétentes doivent statuer sur les droits en cours d'acquisition en vertu de l'Entente.

Fait à Québec, le 19 novembre 2013, en deux exemplaires, en langue roumaine et en langue française, les deux textes faisant également foi.

**POUR LE GOUVERNEMENT
DE LA ROUMANIE**

**POUR LE GOUVERNEMENT
DU QUÉBEC**

